

„Нани ми, синко Стояне,
 Нани ле, расти порасти,
 Като си, синко, порастешъ,
 Царство-то да си отхрвешъ
 Отъ чужи рѣце, Стояне,
 що ти ѣ царство бащино,
 Бащино уще майчино.“
 Стоянъ мама си думаше:
 „Майно ле, стара майчице,
 Много ми въ сѣрце нарани.
 Имамъ ли сабя френгіа,
 И дѣлга пушка буйліа,
 И чивъ кубуре пиштоле,
 И старъ ми бащинъ буздоганъ?
 Царство-то да си отхрва
 Отъ чужи рѣце, мамо-ле,
 Що ни ѣ царство бащино
 Бащино, уще майчино.“
 Мама Стояну думаше:
 „Синко Стояне, Стояне,
 Сичко, Стояне, си имашъ,
 Туку си коня отседлай,
 Рано въ неделя си стани,
 Верно съ богу помоли,
 Войска-та, синко, собери.
 Ал' ще ти мало нарѣчамъ,
 Како си, синко, отидешъ,
 Редумъ съ съ войска нареди,
 По бѣрда и по планини,
 И отъ никого си не бои,
 Само отъ Гѣрци лукави,
 Лукави уще издатци,
 Што-то и банта тѣ издадоха,
 Въ Едрене града голема
 Со седумдесетъ и две хиляди,
 Тамъ си го Турци плениле,
 Войска му сичка узтурчили.“
 Като Стоянъ отиде,
 Редумъ съ съ войска нареди
 По бѣрди и планини,

Зафана сички боази,
 Втичка не пуца да фѣркни.
 Где го ѣ зачулъ Патрика,
 Патрика изъ Цариграда,
 Право при цара отива,
 И на цара си думаше:
 „Цару-лю чести Падиша!
 Честито да ти царство-то!
 Чулъ ли сѣ, цару, разбралъ сѣ,
 За Стоянъ млади Войвода
 Отъ голема града Тѣрнова,
 Що си ѣ съ войска подигналъ,
 Царство да ти отхрве,
 Чи му ѣ било бащино,
 Бащино уще майчино!“
 Царъ си Патрику думаше:
 „Патрико милетъ башіо!
 Ясъ иска войска да прата
 Срещу Стояна Войвода
 Седумдесетъ и петъ хиляди.“
 Войска си рано станала,
 Патрика си е' поведе.
 Варвеле, що си варвеле,
 Минале поле широко,
 Настале гора зелена.
 Като си Стоянъ изгледна,
 Стоянъ ми млади Войвода
 Со жѣлто рокче провикна,
 Собра си сички Войводи,
 И на Войводи думаше:
 „Войводи, млади юнаци!
 Развивайте кѣрвави байраци,
 Кой-то ѣ юнакъ натъ юнакъ,
 Места ще него покаже.“
 Сички Войводи думаха:
 „Съ радосно сѣрце утиваме,
 Патрика щемъ живъ да донесемъ.“
 Патрика беше похитаръ,
 Той съ отъ войска измѣлкна;
 Сички му Турци исекле.